

[Udenrigsministeren.]

I forbindelse dermed spurgte det ærede medlem, hvor reel aftrapningen i Vietnam var. Han talte også om forholdene i Laos og stillede spørgsmål om den opblussen af krigen, som åbenbart fandt sted i denne nabo-stat til Vietnam. Så vidt jeg kan se, er aftrapningen i Vietnam reel nok. Nixons administration stræber ikke efter en militær sejr, men søger en politisk løsning. Også i talen er aftrapningen klart fastholdt, uden at der er givet nogen tidsplan i enkeltheder.

Måske man kunne gøre opmærksom på, at for 2 år siden, efter Tetoffensiven, forekom der i amerikansk offentlighed krav om en forøgelse af styrkerne med et par hundrede tusinde mand; jeg siger disse bemærkninger, fordi det ærede medlem gik ind på, at der var strømninger i det demokratiske parti og i det republikanske parti. Den daværende regering valgte altså at gennemføre et delvist ophør af bombardementerne i foråret 1968; det førte som bekendt til de første samtaler mellem USA og Nordvietnam, og siden kom den fuldstændige indstilling af bombardementerne i efteråret 1968. Det er denne nedtrapning, som nu videreføres med de tal, jeg nævnte før. Jeg tror, at denne nedtrapning er reel nok, og at det, man kalder vietnamisering af konflikten, åbenbart har som mål, at Nord- og Sydvietnam skal finde deres egen vej ud af konflikten.

Med hensyn til Laos forekommer det mig svært at sige noget klart om det, fordi situationen er så broget, som den er. Nogle mener, at det er den sædvanlige gentagelse af kampene om de omstridte områder. Man kan nok frygte for, at parterne i Laoskrigen påfører det laotiske folk meget store og unødvendige lidelser. Det er klart, at Nordvietnam søger at sikre sig det laotiske område til brug for en mulig opmarch imod Sydvietnam og infiltrering i Sydvietnam, og at amerikanerne omvendt gerne vil berøve nordvietnameserne denne fordel. Jeg tror, man må indrømme, at tilstandene i Laos næppe vil komme til en afslutning, før der kommer en løsning på Vietnamproblemerne.

Om Nigeria sagde det ærede medlem, at den ordrige omtale af problemet nok var udtryk for en dårlig samvittighed. Jeg kommer måske til at skuffe det ærede med-

lem i denne psykologiske dybdeboring. Jeg tror ikke, at det har noget med det at gøre. Nu kan vi jo alle sammen have brug for at have en samvittighed, også en dårlig samvittighed, over for vores handlinger. Men når jeg brugte så forholdsvis mange ord om Nigeria, var det, fordi jeg fandt det naturligt efter de mange debatter, vi har haft om den konflikt, at give en slags oversigt, nu da den i januar måned fandt sin afslutning.

Det ærede medlem sagde, at man skulle understrege Lagosregeringens forsoningspolitik, og det er jeg enig med ham i. De rapporter, der foreligger for os, viser, som det blev sagt, at der næppe er tale om folke- drab, men at der er sket mange uhyggelige begivenheder; der sker uhyggelige begivenheder i forbindelse med en krig og efter en krig. Derfor tror jeg, vi skal støtte den forsonlige holdning, som Lagosregeringen har talt om før krigens afslutning, og som jeg også mener den har bestrebt sig for at gennemføre. Vi har mange andre eksempler på det modsatte i verdenshistorien, så man må respektere, at de har gjort dette nu efter krigen.

De samtaler, jeg havde mulighed for at føre i januar måned i Addis Abeba, bl. a. i OAU-sammenhæng, gav mig også indtryk af, at man ville appellere til Lagos om at vise storsind og vilje til amnesti, og at man satte sin lid til, at dette ville være Lagosregeringens linje. Jeg synes, man kan glæde sig over, at der er mange tegn på dette.

Så sagde det ærede medlem, at der ikke var ét ord om Portugals kolonipolitik, og han håbede ikke, at tavsheden var udtryk for, at den ikke interesserede, eller at vi havde ændret holdning. Jeg kan dertil svare to gange nej: Det er ikke udtryk for, at det ikke interesserer os, og det er ikke udtryk for, at vi har ændret holdning. Vi har i de to sidste FN-samlinger, den 23. og 24. samling, udtrykkelig stemt for resolutter desangående.

Om afsnittet om Mellemøsten sagde det ærede medlem, at han mente, at den største del af den danske befolknings sympati var på Israels side; dette blev sagt i forbindelse med, at jeg havde sagt, at vi indtog en upartisk holdning — det ærede medlem sagde en neutral holdning. Regeringens holdning er ikke neutral i den forstand, at